

Đào Huy Kiên

Bí mật của tình yêu

“Tình yêu phải là bi kịch, là điều bí mật vĩ đại nhất trên thế gian”

- Aleksandr Ivanovich Kuprin -

Ngày hôm ấy là một ngày lạ lùng. Đáng lẽ sau những giờ vật lộn với những báo cáo phân tích, với đồng số liệu tài chính ở công ty, tôi sẽ về nhà đánh luôn một giấc tới tối. Nhưng dù đã mệt, tôi vẫn không về nhà. Ngoài sự mệt mỏi về thể xác và tinh thần, còn một điều gì đó trong lòng cứ thôi thúc tôi rằng mình còn một việc gì chưa làm. Cả ngày hôm nay, tôi cứ làm việc trong trạng thái bất an. Vừa dắt xe ra khỏi công ty, bỗng dưng một cơn gió mạnh cuốn bụi bay mù mịt như một cơn bão cát trên sa mạc và những chiếc lá xào xạc xào xạc trôi trong không trung, rồi bỗng gió bật im, cát bụi tan biến còn lá rụng lả tả. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy tôi chợt nghe như có tiếng ai gọi mình, có lẽ nào đó là tiếng gọi của quá khứ, của thời gian vọng lại. Tôi chợt hiểu cái gì đã làm xao động lòng tôi. Tôi bèn tới cái quán cà phê ấy, cái quán chứa đựng bao nhiêu kỉ niệm của tôi một thời tuổi trẻ. Mọi thứ dường như vẫn chẳng có gì thay đổi. Cách bài trí nội thất vẫn thế, những bức tranh treo tường hình như có thay đổi nhưng phong cách thì vẫn vậy, nhạc bật lên

vẫn là thứ nhạc tân thời nhẹ nhàng dễ nghe, và cái chỗ mà ngày xưa tôi vẫn hay ngồi vẫn thế, thậm chí cả cái gương mặt quen thuộc ở góc ấy lại hiện ra rõ mồn một trong tâm trí tôi. Tại sao ảo ảnh lại có thể thật như thế? Tôi tự hỏi và chẳng có đáp án nào xuất hiện. Em hay là ảo ảnh của em, ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt hờ hững như ánh nhìn của Johnsy đang đợi chiếc lá cuối cùng rụng xuống. Em không nhìn tôi dù tôi đã bước đến gần. “Phải rồi, bởi vì em chỉ là ảo ảnh thôi mà”, tôi tự nhủ.

Nhưng khi tôi ngồi xuống bên cạnh em thì ảo ảnh vẫn không chịu tan biến. Em là thật, là con người bằng xương bằng thịt. Em nói với tôi bằng một giọng mơ hồ:

- Lạ thật. Em đã thăm bảo gió mang anh đến đây. Thế là anh đến thật. Em vẫn đắm chìm trong cái không gian xa xôi ngoài cửa sổ. Tôi nói với em:
- Có lẽ đúng là gió đã mang anh đến đây.

Mới nói được như thế nhưng một giai điệu không lời đã nhen lên trong em và tôi. Bao nhiêu lời muốn nói bỗng ứ lại trong cổ họng, rồi trôi ngược lại về tim. Chẳng một lời cất lên nhưng chúng tôi đang nói rất nhiều, nói bằng tiếng nói của con tim. Sáu năm đã trôi qua, em vẫn chẳng thay đổi nhiều, khuôn mặt em vẫn tươi trẻ như thế, chỉ có đôi mắt là không còn tươi vui như trước. Ngày ấy em còn là một cô bé tuổi mười sáu hồn nhiên sôi nổi. Những kí ức ngày trước bỗng vụt lướt qua mắt tôi.

Năm ấy tôi mười chín tuổi, đang học năm nhất một trường đại học danh giá... nhưng tôi không hề thích nó, đúng hơn là tôi không thích môi trường đại học Việt Nam và tôi cũng không thích nền giáo dục Việt Nam. Tôi không thích nền giáo dục biến người ta thành những kẻ giả dối, vậy mà đó

lại là cách mà người ta dạy học sinh ở đất nước này. Suốt mười hai năm trời phổ thông, những bài văn tôi viết đều là của các thầy cô chứ nào phải của tôi, vậy mà tôi vẫn phải điền tên mình vào đó, tôi phải làm vậy để không bị điểm kém và bởi vì ai cũng làm như thế. Sự sáng tạo bị giết chết, văn học trở thành một môn học thuộc lòng không hơn không kém. Các môn học khác cũng chẳng khá hơn là bao. Tinh thần chung của cái nền giáo dục này là nhồi cho các em học sinh một đồng kiến thức lặt vặt rồi bắt chúng phải nhớ cho bằng hết. Tất cả đều răm rắp tuân theo sách giáo khoa hay cái hệ tư tưởng của sách giáo khoa, không có tranh luận bởi mọi tư tưởng khác với sách đều bị cưỡng ép phải tuân theo mà không cần dùng luận chứng để thuyết phục. Mọi câu hỏi thắc mắc thì đều được khuyến khích nếu hỏi đúng ý thầy cô còn không thì sẽ bị vùi dập tới bời hay nhẹ thì cũng gặp một thái độ thờ ơ lãnh đạm. Cái nền giáo dục ấy đã biến chúng tôi thành những kẻ sẵn sàng dối trá để đạt được mục đích và luôn đứng dưng trước những điều sai trái. Dẫu sao nhờ sống trong tình thương yêu của bạn bè thầy cô mà những năm khoác trên mình chiếc áo đồng phục trắng của tôi vẫn là những ngày tháng tươi đẹp. Nhưng khi lên đại học rồi thì mọi chuyện lại khác. Mọi người trong lớp đến từ khắp các tỉnh. Sự khác biệt quá lớn dẫn đến tình trạng chia bè kết phái. Những người cùng địa phương thường chỉ chơi với nhau: Thanh Hóa chơi với Thanh Hóa, Nghệ An chơi với Nghệ An, Hải Phòng chơi với Hải Phòng... Giọng nói luôn là thứ được đem ra để giễu cợt. Mỗi lần một cậu sinh viên Nghệ An đứng lên phát biểu bằng chất giọng đặc miền Trung là ở phía sau lại có những tiếng cười rúc rích. Hay một cậu người Hải Phòng luôn ngượng ngùng trước những tràng cười chế giễu khi nói ngọng “l” với “n”. Không chỉ là sự khác nhau về giọng nói, mà sự khác nhau về tâm hồn cũng khiến tôi lạc lõng giữa những người bạn đại học. Cuộc sống xa nhà với bao điều phải lo toan khiến cho họ luôn sống một cách tính toán

và thực dụng. Còn tôi vốn quen tính vô tư, không suy tính nhiều khi chơi với những người bạn phổ thông, không thể hợp được với những người bạn tỉnh lẻ, tất cả chỉ dừng ở mức xã giao thông thường.

Trong hoàn cảnh ấy, tôi đến với Nhân như một lẽ tự nhiên. Nó là thằng con trai duy nhất ở Hà Nội trong lớp ngoài tôi ra. Mặc dù tính cách khác hẳn nhau nhưng cả hai đứa rồi cũng nhận ra đứa kia là người duy nhất trong lớp “giống như mình”. Nhân là thằng con trai kì lạ nhất mà tôi từng gặp, nó biết làm mọi việc từ sửa xe, chữa máy tính đến sơn tường. Từ lâu nó đã biết sống tự lập, năm năm trước ba mẹ nó đã sang Ukraine làm ăn, hình như là mở một nhà máy sản xuất mì ăn liền. Nó sống với chú một thời gian rồi ở một mình, hàng tháng nhận được tiền ba mẹ gửi về. Cũng bởi phải sớm tự lập nên Nhân có một cá tính mạnh mẽ, nếu thấy điều gì mình cho là sai nó sẽ không chịu bỏ qua như tôi. Tôi rất phục nó ở điểm ấy. Một lần trong giờ kinh tế chính trị, thầy giáo nói chúng ta quyết định bỏ qua nấc thang tư bản để tiến thẳng lên chủ nghĩa xã hội, nấc thang cao nhất của lịch sử loài người. Ngay lập tức, Nhân đứng dậy thắc mắc:

- Thưa thầy, thầy bảo chúng ta bỏ qua tư bản để tiến lên chủ nghĩa xã hội. Vậy chúng ta đã tiến tới chủ nghĩa xã hội chưa?
- Chúng ta đang trong thời kì quá độ để lên chủ nghĩa xã hội.
- Vậy cái thời kì quá độ ấy sẽ kéo dài bao nhiêu năm?- nó hỏi tiếp.
- Điều đó thì không ai có thể biết được. Nó có thể kéo dài một trăm năm, hai trăm năm, cũng có thể là một nghìn năm hoặc lâu hơn không biết chừng.
- Cũng có thể chẳng bao giờ chúng ta tiến được tới chủ nghĩa xã hội thì sao hả thầy?

Cả lớp tròn xoe mắt hết nhìn nó rồi lại nhìn thầy. Mặc dù tôi không biết

Nhân nói đúng hay sai nhưng tôi vô cùng tán phục nó vì đã dám nói lên điều mình nghĩ. Nói trái với thầy, trái với quan điểm chính thống, Nhân nhiều khả năng phải chịu thiệt thòi. May sao thầy cũng không quá khắt khe. Thầy chỉ bảo:

- Chúng ta phải có niềm tin em ạ.

Nhân sống một mình trong ngôi nhà rộng rãi nên tôi cũng hay sang ngủ với nó. Chẳng có ai làm phiền, chúng tôi muốn làm gì thì làm, ngày thì bật nhạc âm ỉ, đêm thì xem phim ma. Kể ra hai thằng mà cứ sống với nhau như thế thì cũng thú vị. Nó bảo tôi:

- Duy này, hay mày chuyển sang sống luôn với tao đi.
- Ừ hay đấy. Tao cũng chán sống với bố mẹ rồi. Sống thế này có phải thoải mái không.
- Đấy, mày về đây muốn làm gì cũng được, chả ai ngăn cản, mà cơm nước giặt giũ thì tao lo, mày chẳng phải làm gì luôn.
- Đùa chứ bây giờ thì chưa được nhưng về sau ra trường đi làm nhất định tao sẽ đến ở với mày.
- Mày nhớ đấy nhé.
- À nhưng nhớ lúc đấy bố mẹ mày về đây thì sao?
- Thì ra thuê nhà sống. Nhưng chắc ba mẹ tao chả về nữa đâu. Chắc cũng chả quan tâm đến tao nữa, hàng tháng chỉ rút cho một cục tiền mà có được câu hỏi han gì đâu.

Trong tôi dấy lên một nỗi thương cảm với nó. Phải sống xa gia đình như nó mới thấy quý trọng tình cảm ruột thịt biết bao, còn với tôi, thứ tình cảm ấy có phần nào mờ nhạt. Tôi coi những thứ mà bố mẹ cho tôi là một điều hiển nhiên, một nghĩa vụ chứ không phải một thứ ân huệ, thậm chí nhiều lúc tôi

còn thâm trách bố mẹ không thể cho con cái một cuộc sống xa hoa như nhiều người khác, không thể cho tôi xe ga, điện thoại xịn và những thứ xa xỉ khác. Tôi biết mình là một kẻ ích kỉ và tôi không bao giờ dối mình về điều đó.

Năm học thứ nhất chẳng mấy chốc mà đã sắp hết. Ngoài hai môn kinh tế vi mô và vĩ mô làm tôi thấy hứng thú, những môn khác tôi chẳng học hành gì mấy, kể cả môn tiếng anh mà tôi yêu thích vì bài thì dễ mà cô thì chỉ dạy bọn tôi như một nghĩa vụ phải hoàn thành cho xong, hôm nào cũng cho nghỉ sớm. Hành trang đến lớp của tôi thường là những cuốn truyện chương Kim Dung hay những cuốn tiểu thuyết như Cuốn theo chiều gió, bá tước Monte-Cristo. Trong giờ học, nếu không ngồi đọc truyện thì tôi cũng chơi games trên điện thoại hoặc là ngủ gật. Tôi đùa với Nhân rằng điều tuyệt nhất mà mình học được ở đại học là ngủ gật trên bàn, điều mà hồi học phổ thông tôi chẳng tài nào làm được. Có nhiều thời gian rỗi, tôi cũng đi tìm việc làm thêm nhưng làm gia sư, viết báo rồi dịch bài, chẳng công việc nào tôi làm được lâu dài, nhiều lúc bị quít tiền mà tôi cũng chẳng thêm đòi, tôi đi làm không chỉ vì tiền, tiền cũng quan trọng đối với tôi nhưng việc phải đi đòi tiền khiến tôi cảm thấy hèn hèn làm sao, có lẽ lòng tự trọng của tôi quá cao. Thực tế phũ phàng cứ thế mài mòn từng chút, từng chút một bao khát khao, hăm hở của tuổi thanh xuân. Tôi muốn làm những việc lớn lao, tôi muốn thay đổi thế giới này, nhưng rồi chính cái thế giới ấy lại thay đổi tôi, tác động một cách lặng lẽ, từng ngày từng ngày một với những điều vô cùng nhỏ nhặt và đơn giản, nhưng chính cái cách ấy khiến tôi hoang mang và sợ hãi biết nhường nào. Cuộc đời tôi cứ chán ngắt như thế cho đến khi Linh xuất hiện...

Nhân quen anh họ của Linh. Một lần máy tính của Linh bị hỏng, anh họ Linh bèn nhờ Nhân đến sửa giúp cô em họ. Thế là hai người quen nhau. Suốt một tuần liền sau đấy, điện thoại của Nhân cứ chốc chốc lại rung bần bật báo tin nhắn, rồi cu cậu hí hụi bấm tin nhắn trả lời lại miệng tùm tùm cười, tôi biết ngay nó đã có triệu chứng “say nắng” rồi. Nhân kể cho tôi nghe hoàn cảnh nó gặp Linh và còn kể là Linh học cùng trường cấp ba ngày trước tôi học. Tôi lại hỏi Nhân có thích Linh không thì nó chỉ bảo chẳng có chuyện gì giữa nó và cô bé cả. Tôi cũng chẳng hỏi thêm. Nhưng sang tuần sau thì tôi chắc chắn là Nhân đã dính mũi tên của thần ái tình rồi. Lúc nào nó cũng nói về Linh, bất kì chủ đề gì tôi và nó nói một lúc là lại quay về cô bé ấy. Đến mức mà tôi chưa bao giờ gặp Linh nhưng còn biết về Linh rõ hơn cả em gái mình. Hôm nay Linh học mấy tiết, hôm nay Linh vui hay buồn, Linh thích mặc áo màu gì, Linh thích đi chơi đâu, tôi đều biết hết. Thú thật là tôi phát chán cái chủ đề ấy nhưng nghe giọng kể say sưa của thằng bạn làm như mỗi hành động nhỏ của Linh là cả một câu chuyện trinh thám li kì của đại văn hào Conan Doyle khiến tôi cũng cảm thấy mừng cho nó. Rồi cuối cùng tôi cũng gặp Linh. Mới gặp lần đầu mà như tôi đã quen cô bé ấy từ lâu lắm. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã thích Linh rồi. Tôi thấy Nhân may mắn biết bao khi có được một người con gái như thế. Khuôn mặt Linh không phải quá xinh nhưng rạng rỡ, giàu sức sống. Linh hay cười mà mỗi lần em cười là lòng tôi lại thấy ấm áp làm sao. Nói chuyện với Linh làm tôi thấy dễ chịu vô cùng, chẳng có chút gượng gùng mà thoải mái tự nhiên như chuyện trò với một người bạn thân thiết đã lâu. Dường như Linh cũng mến tôi và bảo sẽ giới thiệu tôi với một người bạn của cô bé. Nghe Linh nói thế tôi cũng mừng nhưng không phải vì cô bé kia mà vì điều đó có thể giúp tôi gặp Linh nhiều hơn. Tất nhiên tình cảm của tôi dành cho Linh hoàn toàn trong sáng.

Một hôm Nhân bảo với tôi:

- Linh rủ mày mai đi xem phim đấy?

Tôi trêu Nhân:

- Thế không rủ mày à?
- Vớ vẩn! Thế thì loạn à. Em Linh bảo sẽ rủ cả em Huyền bạn em í đi cùng. Tất nhiên là để giới thiệu cho mày đấy. Mà em Huyền xinh lắm đấy, tao gặp rồi, mày có mà gây ấn tượng đi.

Nhân nói không sai, so với Linh thì Huyền có gương mặt xinh hơn, đường nét thanh tú, gây ấn tượng đầu tiên cho người khác là một vẻ dịu dàng, có phần e thẹn. Khi tôi chào em em chỉ đáp lại bằng một nụ cười bẽn lẽn. Bốn người bọn tôi rủ nhau vào một quán nước gần đó ngồi. Tôi thích cái chỗ chúng tôi ngồi hôm ấy, không ngồi ghế mà ngồi bệt xuống sàn nên có thể nằm ngả ngón, nhìn ra cửa sổ là một cảnh cây nhỏ vắt qua lơ thơ những chiếc lá khe khẽ uốn mình theo làn gió thoảng, con đường nhỏ ở dưới yên tĩnh thưa thớt người xe, nếu để ý có thể nghe thấy cả tiếng chim kêu liếp chiếp. Trong cuộc nói chuyện bốn người bên những li nước của chúng tôi, bao giờ tôi và Nhân cũng là những người sôi nổi nhất, kể tung người hứng, bọn tôi kể về chiến tích dọa ma làm cho một đứa con gái khóc rưng rức trong đợt tập quân sự, rồi chuyện người đàn bà bí ẩn nhảy lầu tự tử chết ngay chỗ tôi hay để xe ở sân trường trong ngày đầu tiên của năm học. Thỉnh thoảng Linh cũng tham gia vào câu chuyện còn Huyền chỉ chăm chú ngồi nghe. Chuyện trò chán thì chúng tôi lôi bàn cá ngựa ra chơi. Những chú ngựa màu vàng của tôi hiệu chiến nhất, hết đá xuôi ngựa đỏ của Linh lại đá hậu ngựa xanh của Nhân vắng khỏi đường đua, chỉ riêng lúc gặp những chú ngựa màu lục của Huyền là ngựa của tôi bỗng trở nên ngoan ngoãn đến kì lạ.

- Anh Duy thiên vị thế, chẳng chịu đá Huyền mà toàn đá em với anh

Nhân- Linh trên.

- Ồ, anh thích thể đấy- tôi đáp lại.

Huyền thì chỉ cười...

Đến hôm sau, Linh bảo với tôi:

- Anh Duy ơi, em có một tin vui và một tin buồn cho anh. Anh thích nghe tin gì trước nào?

- Em làm anh tò mò quá đấy. Tin nào trước cũng được.

- Không, anh phải chọn cơ, không là em không nói đâu.

Tôi mỉm cười, Linh vốn chẳng chặc hơn so với những bạn cùng tuổi của em nhưng nhiều lúc cũng rất trẻ con.

- Thế thì tin buồn trước đi.

- Tin buồn là anh đã có một đối thủ nặng kí.

- Nghĩa là sao?

- Hôm qua, lúc tối Huyền nhận được một tin nhắn nội dung rất là “tình cảm” mà người gửi là lớp trưởng lớp em.

- Nó béo lắm à?- tôi đùa.

- Không! Đẹp trai, học giỏi, chơi thể thao giỏi. Sợ chưa?

- Làm sao bằng được anh- tôi nói cứng thể chứ cũng hơi lo- Thế tin vui là gì nào?

- Tin vui là cái Huyền nó thích anh.

Tôi hơi ngỡ ngàng:

- Huyền nói thế à?

- Không, nhưng em biết mà. Nó khen anh lắm.

Những lời Linh nói làm dậy lên trong tôi một cảm giác phấn chấn. Mặc dù tình cảm của tôi đối với Huyền còn mờ nhạt nhưng cái ý nghĩ có được Huyền làm tôi thích thú. Huyền là mẫu bạn gái lí tưởng không những của tôi

mà còn của phần lớn những chàng trai khác. Thông điệp của Linh rất rõ ràng, tôi phải nhanh chân lên vì sau lưng tôi là một cây gậy và trước mặt tôi là một củ cà rốt. Nhưng nói là như thế chứ tôi cũng chẳng biết nhanh chân thế nào nếu không nhờ Linh nhiệt tình giúp đỡ. Những lần tôi gặp Huyền đều có cả Linh và Nhân. Đó là những lần đi ăn đi uống ở đâu đó, lần thì nem rán trên Hàng Bông, lần thì caramen trên Hàng Than. Tôi và Huyền nhờ thế cũng thân nhau hơn. Tôi nhận ra là khi đã quen rồi thì em cũng không còn ít nói như hôm đầu. Chuyện của tôi và Huyền cứ thế tiến triển tự nhiên. Đến một hôm, Nhân rủ tôi đi xem phim cùng Linh và Huyền. Gần đến giờ, tôi đang chờ Nhân thì nó gọi cho tôi:

- Alô, Duy à. Mày cứ qua trường đón Huyền đi. Tao sẽ qua ngay.
- Khi tôi đến thì đã thấy Huyền đứng ở cổng trường. Tôi hỏi:
- Linh đâu em?
 - Ô em tưởng anh đi cùng nó với anh Nhân chứ ạ.
- Huyền bèn gọi cho Linh rồi bảo tôi:
- Nó bảo đang đi mua quà với anh Nhân, em với anh cứ đến rạp trước.

Lúc đến rạp thì Linh lại báo cho Huyền không đến được. Lúc đó tôi mới hiểu ra đây là âm mưu của hai đứa kia. Đã đến rồi nên tôi với Huyền vẫn vào xem phim. Đó là một phim hài của Mỹ khá hay. Tôi thích chất hài hước của phim, không phải kiểu hài cợt nhả và thô thiển mà nhẹ nhàng, hóm hỉnh và ý nghĩa. Hơn nữa đoạn cuối cũng rất cảm động. Khi hai nhân vật chính hôn nhau tôi liếc nhìn sang Huyền. Tự dưng tôi thấy Huyền xinh quá và chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay em.

- Tay em ấm thế- tôi nói, mà cũng chẳng hiểu sao lại nói thế, về sau nghĩ lại thấy rõ vô duyên.

Em đỏ mặt không biết nói gì. Mãi mấy giây sau em mới bảo:

- Tay anh cũng ấm.

Tôi ngây ngất xen lẫn với hồi hộp...

Lúc đèo em về, thấy em ngồi sát hơn mọi lần...

Chuyện tình của tôi và Huyền bắt đầu như thế. Nó nhẹ nhàng và giản dị làm sao. Tôi yêu em, yêu mùi hương trên mái tóc em, yêu nụ cười hiền như nắng mùa thu, yêu cánh tay nhỏ nhắn hay quàng lấy vai tôi. Huyền đã đem đến cho tôi một thứ hạnh phúc nhẹ nhàng, ấm áp, nhưng đôi lúc tôi lại hỏi mình: “Tình yêu chỉ là thế sao?”. Từ khi yêu Huyền, cuộc đời tôi vẫn chẳng có thay đổi gì lớn. Tôi từng tư tưởng đến một thứ tình yêu bất tử, một thứ tình yêu mãnh liệt như cái chết, và tôi có thể chết vì tình yêu đó. “Tình yêu phải là bi kịch, là điều bí mật vĩ đại nhất trên thế gian”. Có phải tôi quá tham lam? Nhiều người ao ước có được một mối tình còn tôi khi có nó rồi vẫn còn nghĩ thế là chưa đủ. Một lần trong vòng tay tôi em hỏi:

- Anh sẽ không yêu ai khác ngoài em nữa chứ?
- Không đâu, anh sẽ yêu chỉ một mình em thôi.
- Anh sẽ yêu em đến bao giờ?
- Mãi mãi.
- Mãi mãi là đến bao giờ?
- Đến khi anh chết... không... đến chết anh vẫn yêu em.

Đó là những lời nói dối. Thật lòng tôi không tin mình có thể yêu em lâu như thế. Tình cảm của tôi dành cho em là có thật nhưng chưa lớn lao đến mức như thế. Có thể sau này khi chia tay em sẽ trách tôi hai lời nhưng trong hoàn cảnh ấy tôi nào có thể nói khác. Đơn giản tôi không muốn làm em buồn

ngay lúc ấy, còn chuyện về sau thế nào thì làm sao nghĩ trước được.

Tôi và Huyền, Nhân và Linh, hai cặp thật đẹp. Bốn người bọn tôi giống như một gia đình nhỏ, nơi sưởi ấm tâm hồn cho mỗi người trước cái lạnh lẽo của cuộc đời. Và ngôi nhà của chúng tôi là cái quán cà phê ấy, cái chỗ chúng tôi hay ngồi, nơi ô cửa sổ nhìn ra có cảnh cây nhỏ vắt ngang. Những ngày tháng êm đềm ấy là những ngày tháng hạnh phúc nhất đời tôi. Nhưng có hạnh phúc nào tồn tại được lâu, những tháng ngày êm đềm ngắn ngủi ấy rồi cũng đến hồi kết khi những bất hạnh liên tiếp giáng xuống...

Tôi rất thích nhạc rock. Lần đầu tiên tôi biết đến rock là qua một chiếc đĩa nhạc Linkin' Park mà một người bạn đưa cho. Đó thực sự là thứ âm nhạc mà tôi đang tìm kiếm, một thứ âm nhạc không nhợt nhạt như teen-pop, giai điệu không đều đều như rap hay hiphop và lời ca mang đầy ý nghĩa. Rock không phải là gào thét, gầm rú, giậm chân, đập tay như nhiều người vẫn nghĩ. Rock là tiếng thét của con tim giữa đêm đen u tịch. Cuộc đời tôi đang chìm trong màn đêm lạnh im đáng sợ ấy nên con tim tôi muốn hét lên, và tôi tìm đến rock. Thực ra nhiều người cho rằng Linkin Park và Bức tường, hai band mà tôi thích nhất không phải là rock vì nghe không đủ nặng, nhưng với định nghĩa của riêng mình, tôi nghĩ đó là rock: khi nghe họ chơi nhạc, tôi thấy con tim mình gào thét. Khi biết Bức tường có một show diễn lớn ở triển lãm Giảng Võ, tôi đã rủ Huyền và đôi kia đi cùng. Nhân không thích nhạc rock, nói đúng ra thì nó không quan tâm lắm đến những thứ thú vị như âm nhạc hay bóng đá. Nhân chỉ có một sở thích(mà theo tôi là bệnh hoạn): sửa chữa đồ đạc, từ xe máy, tivi, máy tính đến điện thoại. Nhân không hứng thú với rock show nhưng Linh thì lại thích được tới đó nên tôi cũng không khó khăn lắm để thuyết phục ba người cùng đi. Buổi diễn đông nghịt người làm tắc cả

con đường rộng trước triền lã. Xao động trong không gian tiếng hò hét nói cười của những tốp thanh niên sôi nổi, tiếng rao the thé của dân phe vé và tiếng còi xe inh ỏi của những người qua đường. Tôi nắm tay Huyền len qua đám đông, cố không để lạc Nhân và Linh. Tôi cảm thấy phấn khích trong cái không khí huyền ảo ấy. Và sự phấn khích được đẩy lên tột độ khi ban nhạc say mê chơi rock, tim tôi đập cùng nhịp với nhịp đập của dàn loa công suất lớn, tiếng guitar điện như muốn xé toạc màn đêm thành hai mảnh, còn khán giả giơ bàn tay làm kí hiệu rock, cuồng nhiệt hát theo Trần Lập. Đường như Huyền vừa cảm thấy thích thú lại vừa hơi sợ, em nắm chặt tay tôi. Con phấn khích của rock đã làm ngọn lửa tình yêu trong tôi bùng cháy. Chưa bao giờ tôi thấy yêu Huyền như thế, khuôn mặt em chưa bao giờ gọi cho tôi cảm xúc mãnh liệt như thế, tôi vuốt mái tóc dài của em, tôi ôm em, tôi hôn em nồng say, đôi mắt tôi bên đôi mắt e ấp của em thật sát. Trong một khoảnh khắc của nụ hôn, tôi cảm thấy tất cả như ngừng lại, như thể hàng chục nghìn con người xung quanh bỗng dung tan biến, như thể chỉ có mình em và tôi, để một cơn gió vi vu lướt qua tai. Rồi khi khoảnh khắc ấy trôi qua, mọi thứ lại ủa trở lại. Tôi lại hướng ánh mắt của mình lên sân khấu. Ban nhạc bắt đầu chơi bài “Tâm hồn của đá”: “Một đời vô danh đá sống vẫn thờ ơ. Nhọc nhằn năm tháng tháng năm nhọc nhằn thêm...” Và khi đoạn điệp khúc vang lên thì không khí như nổ tung: “Đừng sống giống như hòn đá, giống như hòn đá, sống không một tình yêu, sống chỉ biết thân mình, tâm hồn luôn luôn băng giá, đừng hóa thân thành đá... Vì tâm hồn đá giá băng!” Tất cả như cùng nhún nhảy theo điệu nhạc. Nhiều người cởi áo ra quay trên không trung. Một nhóm thanh niên rất đông cởi trần và đốt lửa. Tất cả như biến thành những kẻ điên. Tôi cũng không còn là chính tôi của ngày thường mà như biến thành một người khác. Hình như người ta gọi đó là hiệu ứng tâm lí đám đông. Khi chương trình kết thúc, tôi vẫn chưa hết ngất ngây. Huyền có vẻ hơi mệt và

hình như hơi giận tôi vì đã để em về trễ. Biết thế nào được, tôi không muốn bỏ lỡ một giây một phút nào của chương trình hôm ấy, và lại chen ra khỏi đám đông lúc ấy không phải chuyện dễ. Dòng người bắt đầu đổ ra về. Tôi định chờ một lúc cho bớt đông. Trong lúc ấy, tôi đảo mắt tìm Nhân và Linh. Khi tôi đến chỗ hai người thì hình như có chuyện gì đó vừa xảy ra. Linh đang gục đầu vào ngực Nhân một cách không bình thường. Khuôn mặt Nhân nhăn nhó một cách đáng sợ, nó nói với tôi bằng một giọng giận dữ mà tôi chưa bao giờ thấy:

- Mày trông Linh hộ tao! Để tao đi tìm thằng chó kia!

Tôi ít khi thấy Nhân vắng tục như thế. Tôi chẳng hiểu gì cả. Chỉ biết là Nhân hốt hải chạy đi còn Linh gục đầu vào ngực tôi nức nở. Tôi ôm Linh vào lòng vỗ vỗ lưng để xoa dịu nỗi đau tinh thần của em.

- Thôi nào ! Thôi nào!

Tôi lờ mờ hiểu ra mọi chuyện. Em đã bị sàm sỡ. Một thằng khốn nạn đã lợi dụng lúc đông người để làm trò bẩn thỉu.

Huyền bối rối không biết nói gì để an ủi Linh, em chỉ biết đứng nhìn, trông đến là tội. Còn tôi lúc ấy, ôm Linh trong vòng tay của mình, nghe mùi hương thơm thơm của em, an ủi cõi lòng tan nát của em, tôi cảm thấy trong lòng mình bùng lên những cảm xúc mới lạ đối với Linh, một thứ tình cảm chớm vượt lằn ranh tình cảm của một người anh trai dành cho một cô em gái, điều mà trước nay tôi và Linh vẫn coi như thế. Cuối cùng, Nhân quay lại mà chẳng tìm được gã kia. Buổi tối hôm ấy đã khép lại như thế, đầy ắp niềm vui nhưng cuối cùng lại kết thúc bằng một chuyện buồn, và những cảm xúc trong lòng tôi cứ rối tung lên như một mớ len bị một chú mèo nghịch ngợm nào đó đảo qua đảo lại.

Thế mà chuyện vừa diễn ra chỉ là một cơn gió nhẹ báo hiệu cơn dông bão sắp tới...

Thời điểm ấy thị trường chứng khoán Việt Nam bắt đầu nóng lên. Bị hấp dẫn bởi lợi nhuận quá cao, Nhân rủ tôi đầu tư vào cổ phiếu. Mặc dù cũng hào hứng không kém nhưng tôi nghĩ mình cần phải trang bị kiến thức về chứng khoán trước khi bỏ một đồng tiền vào nó. Tôi quyết định đi học một lớp chứng khoán ba tháng và khi nào học xong thì sẽ bắt tay vào đầu tư cổ phiếu, ngoài ra tôi còn chịu khó chơi chứng khoán ảo và tìm hiểu thông tin trên mạng. Trong lúc ấy, Nhân đem toàn bộ số tiền mà nó có đổ vào chứng khoán mà chẳng chịu chuẩn bị kiến thức gì nhiều. Nó giải thích với tôi:

- Kiến thức á? Tao nghĩ cứ chơi thật là biết hết.

Vậy mà sự liều lĩnh của Nhân lại đúng. Mười triệu ban đầu của Nhân đã nở thành hai mươi lăm triệu chỉ sau hai tháng. Có tiền Nhân tự thưởng cho mình một chiếc di động xịn. Thành công dễ dàng của Nhân làm tôi thật sự choáng váng. “Kiếm tiền dễ như vậy sao?”, tôi tự hỏi. Vậy là tôi cũng xin gia đình hai mươi triệu với hi vọng hai mươi triệu của tôi sẽ biến thành bốn mươi, năm mươi triệu, thậm chí là một trăm triệu. Tôi lên sàn, ngày ngày chìm trong vũ điệu quay cuồng của những con số trên bảng điện tử, trầy chát mãi sau một tháng tôi cũng kiếm được năm triệu. Con số ấy làm tôi không hài lòng nhưng có một thực tế là kiếm tiền trên thị trường chứng khoán không còn dễ như trước. Quả bong bóng được thổi căng rồi cũng đến lúc xẹp. Giá cổ phiếu đã lên đến đỉnh và bắt đầu có dấu hiệu đi xuống. Nhưng trong cái xu hướng chung ấy vẫn có những đợt cổ phiếu tăng giá làm tôi hi vọng sự đi xuống chỉ là tạm thời, chỉ là một quãng nghỉ cho những đỉnh cao

tiếp theo mà nó sẽ chinh phục. Điều tôi mong muốn đã không xảy ra. Sau những phiên giảng co tăng giảm, tôi đã đánh mất năm triệu mà mình kiếm được. Tôi cảm thấy chán nản và sốt ruột, trong khi ấy, Nhân lại tỏ ra khôn ngoan khi rút hết tiền khỏi thị trường, và chuyển sang làm môi giới cổ phiếu chưa niêm yết hay nói cách khác là một dạng “cò”. Làm cái nghề này chẳng hề phải lo giá cổ phiếu lên xuống thế nào, cứ kiếm được mỗi ăn phần trăm là có tiền ngon ơ. Mỗi ngày kiếm được 2-3 triệu là chuyện thường, nếu kiếm được vụ lớn thì Nhân có thể có cả chục triệu. Lúc này thì tôi phải nhìn thẳng bạn thân của mình với một ánh mắt khác: ánh mắt của sự ngưỡng mộ. Nó đúng là một thiên tài kiếm tiền, tôi không thể làm được như nó, ngày ngày lặn lội trên các công ty chứng khoán, bắt chuyện với những người xa lạ bằng tuổi bố mẹ mình rồi nhanh chóng đưa câu chuyện đến chỗ đặt vấn đề làm ăn. Mãi mê với việc kiếm tiền, Nhân ít khi tới lớp. Tôi cũng chỉ có thể điểm danh hộ Nhân chứ chẳng thể làm hộ bài kiểm tra. Tôi có một cảm giác là đồng tiền đã cướp mất người bạn thân nhất của mình. Và không chỉ có tôi cảm thấy thế...

Một hôm, tôi đang ở trong lớp học môn lịch sử các học thuyết kinh tế. Đang say sưa với những học thuyết kinh tế cổ điển của Adam Smith và David Ricardo, bỗng dưng tôi nhận được điện thoại của Nhân:

- Mày ơi, đón Linh hộ tao cái. Tao đang có việc không đi được.
- Đón ở trường à?
- Không. Ở chỗ học thêm ngõ 214 Đội Cấn.
- Lúc nào?
- Ngay bây giờ. Giúp tao cái.
- Ủ- tôi miễn cưỡng nhận lời, đành bỏ dở tiết học hiêm hoi mà tôi ưa thích.

Khi tôi đến thì chỉ còn mình Linh đứng đó, co ro trong cái lạnh chiều đông. Tôi nghiệp! Chắc em đã đứng đó lâu lắm. Khi thấy tôi, ánh mắt Linh thoáng thất vọng. Không phải là Nhân mà lại là tôi.

- Em đợi lâu chưa?
- Em vừa mới ra thôi. Anh Nhân không đến ă?
- Ừ. Nó đang có việc nên nhờ anh qua đón em.

Em im lặng một lúc rồi bảo:

- Em chưa muốn về nhà.

Tôi bèn đưa Linh đi mua kem rồi ra hồ Tây ngồi ăn. Nhìn mặt hồ mênh mang gợn sóng, những cơn gió man mác tựa hơi thở của mặt hồ, tôi thấy lòng mình lắng lại. Khung cảnh ấy dường như cũng khiến Linh trầm ngâm hơn. Em nói với tôi, mà như đang nói với chính mình:

- Anh biết không, em thường phải đứng chờ anh ấy. Em đứng chờ rất lâu, mười lăm phút, hai mươi phút, có khi phải chờ đến hai tiếng. Mỗi lần đứng chờ anh ấy như thế em rất giận, đáng lẽ em có thể đi xe buýt về, nhưng em vẫn cứ chờ. Vậy mà lúc anh ấy đến, em lại chẳng giận được anh ấy nữa. Anh ấy hứa sẽ không để em chờ nữa. Thế rồi lần sau mọi chuyện vẫn như thế, em vẫn cứ đứng chờ anh ấy. Em biết anh ấy bận đi làm nhưng em không thể dừng được ý nghĩ là anh ấy không còn yêu em như trước. Có phải em ích kỉ quá không?

Tôi lắng nghe rồi đáp:

- Anh biết Nhân dạo này đang rất bận. Đến lớp anh cũng chả bao giờ thấy mặt nó. Anh cũng cảm giác nó không còn thân với anh như trước. Nhưng dù sao anh nghĩ chúng ta nên thông cảm cho Nhân, có lẽ một thời gian nữa mọi chuyện sẽ tốt đẹp trở lại thôi.

- Em cũng hi vọng như thế.

Rồi bỗng em ôm lấy tôi. Điều ấy đến bất ngờ khiến tôi lặng đi không biết nói gì. Trong tôi dâng lên những cảm xúc thật lạ, y như lần tôi nắm tay Huyền trong rạp chiếu phim, không phải, lần này cảm xúc của tôi còn mạnh mẽ hơn thế, vì lần này, tôi không còn là người chủ động.

- Cảm ơn anh- em khẽ nói.

Đêm về tôi cứ nằm nhớ về giây phút ấy. Tôi như người đi trên dây đánh đu giữa một bên là những mơ hồ đầy cám dỗ và một bên là những nguyên tắc không thể phá vỡ. Cuối cùng, tôi cố quên đi cái ôm ấy, cũng giống như tôi đã quên lần ôm Linh trong đêm nhạc rock hôm nào.

Không lâu sau, thị trường chứng khoán bước vào suy thoái kéo theo thị trường cổ phiếu chưa niêm yết cũng lâm vào tình trạng đóng băng, Nhân phải từ bỏ công việc quen thuộc của mình. Nhưng điều đó không có nghĩa là nó phải từ bỏ việc kiếm tiền. Nhân kể cho tôi nghe về một cơ hội làm giàu mới. Đó là lần đầu tiên tôi nghe về trang colonyinvest.com, một trang web kiếm tiền có xuất xứ từ Mỹ. Nhân giải thích cho tôi rằng chỉ cần đăng kí tài khoản trên trang web đó, gửi tiền vào đó là có thể ngồi rung đùi đợi những đồng tiền từ đâu đó chạy vào túi mình.

- Bao nhiêu?- tôi hỏi.

- Sáu phần trăm.

- Sáu phần trăm một tháng hả, ừ cũng khá đấy.

- Không phải một tháng mà là một ngày.

Tôi hoảng hồn. Sao lại có cách kiếm tiền khủng khiếp như vậy? Cổ phiếu một ngày cũng chỉ có thể tăng giá năm phần trăm mà kể cả giai đoạn chứng khoán sốt nhất cũng không thể tăng liên tục ba mươi ngày được. Tôi nhăm

tính, nếu nhét mười triệu vào cái trang web này thì mỗi ngày sẽ được sáu trăm ngàn, sau một tháng sẽ lãi mười tám triệu.

- Tại sao lợi nhuận lại cao như vậy?- Tôi chợt lấy lại được chút lí trí khi nhớ đến câu ngạn ngữ phương Tây “High risk, high profit”: rủi ro lớn, lợi nhuận cao.

- Tao được nghe giới thiệu là quỹ này có những dự án đầu tư đem lại lợi nhuận cao nên có thể cho các nhà đầu tư lợi nhuận cao như thế. Nhưng mà tao cóc tin. Tao nghĩ đây chỉ là một trò lừa đảo.

- Trò lừa đảo! Vậy sao mày còn đâm đầu vào.

- Chắc chắn là lừa đảo rồi. Làm gì có vụ đầu tư nào mà sinh lãi cao như thế. Nhưng cái này mới xuất hiện ở Việt Nam mấy ngày thôi. Mày cứ gửi tiền vào đó nhưng chỉ gửi kì hạn đúng 30 ngày thôi, sau đó phải rút ra ngay. Bọn nó sẽ lấy tiền gửi của người gửi sau trả cho người gửi trước. Tao tính trò lừa đảo này sẽ kết thúc sau khoảng ba tháng. Vả lại mày yên tâm, có thể rút lãi bất cứ lúc nào mà, chỉ cần khoảng 15 ngày là hoàn vốn rồi. Nếu xảy ra biến cố nào thì mình sẽ rút ngay. Tao sẽ lo việc đấy.

Nghe Nhân nói tôi cũng thấy bùi tai. Điều tôi tin tưởng không phải là những lí lẽ Nhân đưa ra mà chính là tôi tin ở Nhân, tin ở khả năng kiếm tiền của nó, vả lại lòng tham cũng khiến tôi quên đi cái tính chất rủi ro kinh khủng của thương vụ này cũng như cái sự thật rằng nếu tôi có kiếm được tiền thì đó là tiền của những người bị lừa sau này. Tôi bán hết số cổ phiếu đang nắm giữ lấy mười triệu đưa cho Nhân và nhờ nó lo vụ này cho tôi.

Mọi việc kết thúc tốt đẹp khi tháng sau Nhân đưa cho tôi mười lăm triệu cả gốc lẫn lãi, không nhiều như dự tính nhưng so với hoàn cảnh lúc đó thì rất tốt rồi. Mấy ngày trước đó tôi đã lo rằng mình sẽ bị mất trắng khi tính chất

lừa đảo của trang web ngày càng lộ rõ. Lúc đầu tôi vẫn yên chí đó là một quỹ đầu tư quốc tế hoặc chí ít là một tổ chức lừa đảo có qui mô quốc tế khi mà trang web được thiết kế bằng tiếng Anh, ngay trang chủ là bức hình vị giám đốc quỹ đầu tư người phương Tây có cái đầu hói tuyệt đẹp và đôi mắt nhân từ của một con cá mập lọc lõi. Tất cả là một vỏ bọc hoàn hảo trừ việc danh sách những người gửi tiền toàn là những cái tên tiếng Việt. Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng. Rồi khi xuất hiện một bài báo cảnh báo về nguy cơ lừa đảo của trang web này thì tôi như ngồi trên đồng lửa. May sao cuối cùng tôi đã thoát nạn nhờ có Nhân. Không nhiều người may mắn như tôi. Các chân rết của colonyinvest đều ôm tiền tìm cách thoát thân, bỏ lại những khách hàng hám lợi của mình ở lại với những giấc mơ tan nát và những tổ ấm tan nát. Tôi biết có rất nhiều người bị lừa nhưng hầu như tất cả đều im lặng không dám nói với ai. Lí do cũng dễ hiểu: mang tiếng chết vì tham nó nhục, nhục lắm! Mọi chuyện tưởng như tốt đẹp nhưng không hiểu sao Nhân ngày càng xa cách tôi hơn. Không phải chỉ xa cách tôi mà Nhân còn xa cách tất cả những thứ mà nó đáng lẽ phải chăm lo: chuyện học hành trên lớp và ... Linh. Tuần có bảy ngày thì đến năm ngày Linh phải gọi điện hỏi tôi xem Nhân đang ở đâu. Mà nào tôi có biết Nhân đang ở đâu, tôi đâu còn là thằng bạn thân như hình với bóng của Nhân ngày trước. Tôi đã mất Nhân thật rồi, tôi đã mất đi người bạn thân nhất mà chẳng hề biết lí do tại sao...

Một hôm, tôi đi đón Huyền. Tôi đứng chờ ở cổng trường em, giết thời gian bằng cách quan sát những cô cậu học trò cấp ba. Bên cạnh những khuôn mặt ngây thơ, hồn nhiên khiến tôi thấy mến thì cũng không ít những gương mặt già dặn, lối đời, những cậu trai tóc vàng hút thuốc, những cô bé môi son má phấn, những chiếc xe ga kẹp ba kẹp bốn, khiến tôi thấy lo lắng cho lũ trẻ bây giờ. Nhưng rồi tôi lại tự cười mình vì cái ý nghĩ ấy. Làm sao trách chúng

được, nếu có điều kiện như chúng thì tôi cũng vậy thôi. Lúc ấy, Huyền và Linh đã thấy tôi và bước đến. Huyền bảo tôi:

- Anh chờ Linh đến nhà anh Nhân được không? Anh ấy đang bị ốm. Nó muốn thăm anh ấy. Em đi xe buýt về cũng được.

Linh nhìn tôi với ánh mắt ái ngại. Tôi thì chẳng thấy phiền nên nhận lời ngay. Đưa Linh đi qua những con phố tôi cũng cảm thấy vui vui. Trong lòng tôi có những cảm xúc mà mình không có với Huyền. Tôi hỏi em:

- Nhân ốm thế nào hả em?

- Em cũng không biết. Anh ấy chỉ bảo bị mệt, đang nằm nhà, không qua đón em được. Em lo lắm, không biết anh ấy thế nào. Hôm trước đi khám bác sĩ bảo gan anh Nhân có vấn đề. Đạo này anh ấy uống nhiều rượu lắm.

- Nó đang có chuyện gì buồn à?

- Em cũng không biết. Em hỏi thì anh ấy bảo không có chuyện gì.

Nhưng em cũng cảm giác anh ấy đang gặp chuyện gì đó...

Linh ngập ngừng nói tiếp:

- ... Vậy mà tại sao anh ấy lại không nói với em nhỉ? Chẳng nhẽ anh ấy không tin em? Lẽ nào... lẽ nào... anh ấy không còn yêu em?

Tôi cố trấn an Linh:

- Thôi nào, em đừng nghĩ ngợi nhiều. Anh tin là Nhân phải có một lý do nào đó để chưa nói với em.

Tuy nói vậy nhưng lòng tôi cũng đầy hồ nghi. Tôi thắc mắc không biết Nhân đang gặp chuyện gì. Tôi cũng lo lắng thay cho Linh. Liệu có phải Nhân đã có đứa con gái nào khác không? Nếu thế thì nhất định tôi sẽ không tha cho nó. Nó không được phép làm Linh đau khổ. Một cô gái tốt như Linh chỉ nên nhận lấy tình yêu và hạnh phúc mà thôi...

Cuối cùng thì tôi và Linh cũng đến nhà Nhân. Nhưng Nhân không có nhà, điện thoại thì tắt máy. Nhìn Linh chán nản tôi cũng thấy buồn:

- Hay là đứng đây chờ một lúc.
- Thôi, anh ạ. Mình về thôi.

Tôi bèn đưa Linh về. Đang trên đường thì Linh bảo:

- Em không về nhà đâu. Giờ này em phải đi học thêm.
- Vậy em học ở đâu để anh đưa đến?
- Nhưng em không muốn học...

Vậy là tôi lại đưa Linh ra hồ Tây như hôm trước. Gió thổi mạnh hơn, không còn miên man như hôm trước. Mặt hồ bắt đầu có sóng. Những tia sáng cuối cùng của ban ngày cũng đã trôi vào bóng tối. Tôi và Linh đứng tựa vào lan can cùng tận hưởng cái không gian đầy bí ẩn ấy. Trước mặt hai chúng tôi là sự bao la đầy bất định, là sóng to và gió lớn, là một tấm màn đen bí ẩn mà tôi tự hỏi phải chăng đang che giấu điều gì phía sau nó: là thiên đàng, địa ngục, hay chỉ là sự trống rỗng đến vô cùng ...

Linh nói với tôi:

- Anh biết không, nhiều lúc em thấy mình cô đơn lắm.
- Vì chuyện của Nhân à?
- Không phải đâu anh ạ. Không phải chuyện ấy... Chuyện là... em không có bạn.
- Sao cơ?

Tôi ngạc nhiên quá đỗi vì một cô bé ngoan hiền và dễ mến như Linh mà lại không có bạn thì thật là vô lí.

- Thật đấy. Bạn bè thì nhiều nhưng một người bạn “thực sự” thì em không có. Những người mà em muốn chơi cùng thì đều có cuộc sống riêng của mình. Ai cũng tưởng em nhiều bạn nhưng thực ra em chẳng có ai cả. Mỗi khi em cần một ai đó bên em, em lại nhấc điện thoại lên, để rồi lại thờ ra chẳng biết bấm số nào.

- Thế còn Huyền, anh tưởng bọn em thân với nhau?
- Em cũng từng tưởng như thế. Nhưng mà vẫn không phải anh ạ.
- Hoàn cảnh của em cũng giống anh nhỉ. Anh cũng không có bạn. Anh từng có Nhân, nhưng giờ bọn anh cũng không còn thân như trước.

Linh quay sang nhìn vào mắt tôi và nói:

- Anh làm bạn của em nhé?

Tôi không nhịn được cười:

- Tất nhiên rồi.
- Không, “bạn” thật cơ!

Trong giọng Linh có chút giận dỗi khiến tôi đành phải tỏ ra nghiêm túc:

- Ừ.
- Ngoắc tay nào.

Tôi ngoắc tay Linh. Linh mỉm cười thật xinh. Dường như có một ngọn sáng lấp lánh trong đôi mắt nhuốm màu buồn của em. Mái tóc em bay bay trong làn gió. Tôi bỗng buột miệng hỏi Linh:

- Em có cảm thấy hạnh phúc khi yêu Nhân không?
- Có...

Linh ngập ngừng rồi nói tiếp:

- Anh ấy luôn cho em cảm giác được quan tâm chăm sóc, cảm giác mình được yêu thương. Từ trước đến giờ chưa có người đàn ông nào cho em cảm giác ấy. Ba mẹ em li dị từ khi em còn nhỏ. Ba lấy vợ khác còn em ở với mẹ. Mặc dù mẹ luôn cố gắng bù đắp cho em nhưng lúc nào em cũng thấy mình thiệt thòi hơn các bạn khác. Mỗi chiều tan học, nhìn những đứa bạn được ba đến đón, được chiều chuộng yêu thương, em lại thấy tủi thân.
- Anh xin lỗi vì đã gọi lại chuyện buồn của em.
- Hi, không sao đâu ạ. Nói chuyện với anh cảm giác dễ chịu lắm í.

Câu nói ấy của Linh được tôi lưu lại cẩn thận trong trí nhớ của mình để rồi tối hôm ấy tôi đem ra tua đi tua lại như một cuộn băng. Vẫn còn đọng lại trong tôi những dư âm nồng nàn của cuộc chuyện trò tâm sự bên hồ ấy. Tôi đang nằm trần trọc cùng những ý nghĩ vẩn vơ thì chuông điện thoại reo. Tôi liếc nhìn số máy nhưng không nhận ra là ai vì đó là số máy bàn. Tôi nhắc máy lên hỏi:

- Alô, ai đấy?
- Em đây – giọng bên kia đáp lại.

Tôi nhận ra cái giọng nói thân thương ấy.

- Linh à. Có chuyện gì vậy em?
- Không ạ. Chỉ là lúc này em cần một người bạn. Em nhắc điện thoại lên và nghĩ đến anh.

Tôi cảm động. Tôi đã có một vị trí quan trọng trong lòng của Linh như vậy sao? Tôi dịu dàng nói với em:

- Khuya rồi mà em chưa ngủ à?
- Tự dưng em không ngủ được. À, anh hát cho em nghe được không?
- Được... Anh hát nhé.

Tôi bèn cất tiếng hát. Tôi hát bằng tất cả cảm xúc của mình. Có điều gì đó đã bùng tỉnh giấc trong tôi để hòa vào bài hát ấy. Đó không phải giọng hát của tôi mà là giọng hát của trái tim tôi. Khi tôi ngừng lời ca thì những băng khuâng chỉ mới bắt đầu. Lặng đi trong giây lát, Linh bỗng nói:

- Em yêu anh!

Lần này thì đến lượt tôi lặng im không nói nên lời. Tôi những muốn nói “Anh cũng yêu em” nhưng có điều gì đó ngăn tôi lại. Linh ghen ngào nói tiếp:

- Em đã mến anh từ lần đầu gặp mặt. Ánh mắt của anh, giọng nói của

anh khiến em cảm thấy ấm áp. Em đã cố gắng đưa anh đến với Huyền để em được gần bên anh. Em đã nói dối rằng Huyền thích anh để anh tiếp tục theo đuổi nó. Nhưng khi hai người thành đôi rồi em lại cảm thấy hối hận. Em ghen tị với Huyền. Mỗi lần nghe Huyền kể về anh em lại thấy buồn. Đó là lí do Huyền không thể là “bạn” của em. Hai người bạn thân sẽ chẳng giấu nhau điều gì mà em thì chẳng thể nói cho Huyền biết tình cảm của em dành cho anh. Em đã cố nghĩ rằng đó chỉ là những cảm xúc nhất thời thôi bởi vì em cảm thấy mình có lỗi với anh Nhân. Nhưng khi anh ôm em trong cái đêm nhạc Bức tường hôm ấy, những cảm xúc ấy lại càng mạnh mẽ hơn. Rồi đến hôm nay, em cảm nhận rõ ràng rằng “em yêu anh”. Em không thể chối bỏ sự thật ấy. Em yêu anh! Em yêu anh nhiều lắm...

- Em nói ra điều ấy để làm gì?
- Chẳng để làm gì cả. Chỉ vì em không thể giấu anh thêm nữa. Em chỉ muốn anh biết điều mà lâu nay em vẫn giữ trong lòng. Bởi vì hai người bạn thực sự không thể giấu nhau điều gì phải không anh?
- Anh hiểu rồi- Tôi ngập ngừng- Thôi em ngủ sớm đi.
- Vâng ạ ... chúc anh ngủ ngon.

Cúp máy rồi mà tôi vẫn chưa hết bàng hoàng. Những ý nghĩ của tôi ngổn ngang lộn xộn y như cuộc đời tôi vậy. Tôi phải làm gì đây, dường như tôi cũng yêu Linh nhưng chẳng lẽ lại đi theo một thứ tình cảm còn chưa chắc chắn để rồi phản bội người yêu mình và người bạn thân của mình sao? Trái tim, nó sẽ dẫn lối đưa ta đến khổ đau và bất hạnh, đến những nơi tối tăm nhất, đến những điều tồi tệ nhất...

Chiều hôm sau, tôi lại đến giảng đường như mọi ngày. Tôi chọn chỗ ngồi

cạnh cô bạn lớp trưởng ở gần cuối lớp để không bị giáo viên chú ý. Khi đã ngồi ấm chỗ tôi mới hỏi lớp trưởng:

- Bây giờ học môn gì hả cậu?
- Triết học Mác-Lênin.
- Trời! Lại vật chất và ý thức hả, hiểu được cái môn này chắc điên luôn.
- Ừ đấy, mình cũng chẳng hiểu gì đâu cậu ạ. À mà này cậu biết tin gì về Nhân chưa?
- Tin gì?- Tôi ngơ ngác.
- Phòng đào tạo vừa thông báo Nhân bị đuổi học.

Cái tin ấy khiến tôi ngỡ ngàng:

- Thật không?
- Ừ, tại bỏ học với bỏ thi nhiều quá mà.

Tôi không khỏi hoang mang trước cái tin sét đánh ấy. Người bạn thân nhất của tôi trong lớp đã bị đuổi học. Mặc dù dạo này Nhân chẳng mấy khi đến lớp nữa nhưng việc Nhân bị đuổi học vẫn gây cho tôi một sự hụt hẫng, một cú sốc thực sự. Tôi bèn chạy ra ngoài gọi điện cho Nhân:

- Nhân à, mày biết mày bị đuổi học chưa?

Đáp lại sự sốt sắng của tôi, Nhân chỉ “à” một tiếng rồi đáp:

- Tao biết rồi.
- Biết rồi? Vậy mày tính sao?
- Chả tính sao cả. Đuổi học chứ có chuyện gì ghê gớm đâu.

Tôi lại sốc một lần nữa. Bị đuổi học mà Nhân coi như chuyện con con.

Nhân tỉnh bơ nói tiếp:

- À này, mai nhà mình lại lên quán ngồi nhé. Lâu lắm không lên đây- Nhân nói.

- Ủ, được thôi.

Tôi tự nhủ không hiểu tại sao những điều lạ thường lại cứ xảy ra liên tiếp như vậy. Đầu tiên là chuyện Nhân bị đuổi học, sau đó là thái độ dửng dưng của Nhân trước chuyện ấy, rồi cuối cùng là việc Nhân rủ cả hội lên quán sau một thời gian dài không tới. Và những điều dị thường chưa chấm dứt mà chỉ mới bắt đầu.

Ngày hôm sau, tôi, Huyền, Nhân và Linh lại có mặt ở chỗ ngồi quen thuộc của mình. Mắt tôi bỗng gặp mắt Linh. Trong cái nhìn ấy, chúng tôi chia sẻ cùng nhau cái điều bí mật mà hai người kia không biết. Tôi bỗng nhận ra hoàn cảnh của bốn chúng tôi đã khác trước, không còn cảm giác ấm áp như ngày xưa nữa, thay vào đó là sự ngại ngùng, gượng gạo, giống như bốn chiếc bánh răng không còn ăn khớp. Tôi hớp chút cà phê rồi hỏi Nhân:

- Bị đuổi học mà mày không lo lắng gì à?

- Việc gì mà lo. Mày biết tao đang làm gì không? Tao đang làm cho một ông giám đốc. Nhờ có tao mà giờ ông ấy chỉ toàn đi đánh tennis còn bao nhiêu việc ở công ty một tay tao lo hết. Bọn nhân viên ở đây toàn tốt nghiệp đại học, cao đẳng, bằng khá bằng giỏi mà toàn là một lũ ăn hại, bảo làm gì cũng không biết làm. Như cái bà kế toán ấy, chả hiểu điểm trung bình chín phẩy gì mà hôm trước làm cái bảng cân đối kế toán be bét hết cả ra, tao lại phải mó tay vào. Đây, thế thì học hành làm chó gì cho nó tốn thời gian.

Tôi thấy Nhân nói cũng có lý nhưng có lẽ điều ấy chỉ đúng với những người đặc biệt như nó thôi chứ tôi vẫn phải cố học đến nơi đến chốn để sau này ra trường còn kiếm được việc. Thấy chủ đề câu chuyện có vẻ nhàm chán đối với hai cô gái, tôi bèn hỏi Linh:

- Bọn em sắp nghỉ hè chưa?

- Vâng, nốt tuần sau là bọn em được nghỉ.

Huyền nói với tôi:

- Nhà em sắp đi Hạ Long đấy, anh đi cùng không?
- Ồ, nhà em đi cơ mà, làm sao anh đi được.
- Được mà. Bố em bảo em rủ anh đi đấy.

Nghe thế Nhân liền nói:

- Chết, chết! Thế này là bố em muốn xem mặt chàng rể tương lai đây mà. Duy ơi đi ngay thôi chứ còn gì nữa.

Tôi liếc nhìn Linh. Em cố mỉm cười nhưng không giấu được nét buồn sâu kín. Đêm qua em lại nhắn tin chúc tôi ngủ ngon và nói em đang nhớ tôi, nhưng tôi đã không nhắn lại. Tôi trả lời Huyền:

- Ừ để anh xem đã.
- Còn xem xét gì nữa- Nhân nói.

Rồi Nhân quay sang quàng tay qua vai Linh:

- Thế hè này mình đi đâu em nhỉ?

Chẳng đợi câu trả lời, Nhân hôn Linh ngay trước mặt tôi và Huyền. Huyền thì ngượng ngùng còn tôi thì thấy lòng mình bỗng dưng đau nhói. Tôi không hiểu nổi mình nữa. Tôi đang cố dập tắt tình cảm của Linh đối với tôi, vậy mà chính tình cảm của mình thì tôi lại để nó bùng lên mạnh mẽ. Phải chăng tôi đang ghen ư? Có lẽ là như vậy...

Bốn người bọn tôi sau đó ngồi chơi cá ngựa thêm gần một tiếng nữa mới về. Trong khoảng thời gian ấy tôi phải chịu đựng việc hai người kia hôn nhau thêm hai lần nữa. Cứ như là Nhân đang muốn trêu ngươi tôi vậy vì trước hôm đó chỉ có một lần hai người họ hôn nhau trước mặt tôi.

Buổi tối hôm ấy tôi như người mất hồn. Mọi suy nghĩ của tôi đều xoay quanh Linh. Hình ảnh của em sáng rõ trong tâm trí tôi trong khi hình bóng của Huyền cứ nhạt nhòa dần. Cứ mỗi lần tôi cố xua đi hình ảnh ấy, thì nó lại lập tức quay lại. Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa. Tôi phải làm một điều gì đó. Tôi bèn dắt xe khỏi cửa, nổ máy và phóng vào màn đêm. Lúc đầu tôi chỉ định đi dạo một vòng cho thoải mái đầu óc nhưng rồi những con đường lại dẫn tôi đến nhà Linh. Tôi đứng ngắm ngôi nhà của em một lúc và tự hỏi em đang làm gì. Tôi rút di động ra gọi cho Linh:

- Anh Duy ạ.
- Em đang làm gì thế?
- Em đang học bài. Còn anh?
- Anh đang đứng trước nhà em.

Linh bèn chạy đến ô cửa sổ nhìn xuống. Tôi vẫy tay chào em. Linh chạy xuống nhà, mở cửa, bước ra:

- Anh ...

Tôi không nói mà để đôi mắt mình nói thay. Tôi gửi tình yêu của tôi dành cho em vào cái nhìn ấy. Đôi mắt em rung rung. Tôi ôm em vào lòng. Tôi khẽ vuốt tóc em, chạm vào cánh tay trần của em, cảm nhận mùi hương của em xôn xao trong trái tim tôi. Tôi ngây ngất trong niềm hạnh phúc vô bờ. Tôi đã tìm thấy em, người con gái của đời tôi. Đến với em là tôi đã vứt bỏ quá nhiều thứ trong đó có phẩm giá và lương tâm của chính mình. Trong giây phút ấy nỗi sợ hãi lại dâng lên nhưng tình yêu của tôi lại vượt trên tất cả, lại xua tan mọi âu lo, xua đi màn đêm đang phủ lấy tôi. Em đã ở đây, trong vòng tay tôi. Em là điều bí mật mà cuộc đời đã đem đến cho tôi.

Linh nói với tôi:

- Có phải em đang mơ không anh?

- Không đâu, là thực đấy.
- Anh cứ ôm em thế này nhé. Đừng buông ra. Em sợ khi anh buông tay, em sẽ tỉnh dậy và mãi mãi không được ở bên anh.
- Được rồi, anh sẽ không buông em ra đâu. Khó khăn lắm anh mới có được em mà, anh sẽ không để vượt mắt em đâu.

Tôi thì thăm bên tai em:

- Anh yêu em!

Linh bật khóc. Tôi hỏi:

- Tại sao em khóc?
- Em khóc vì hạnh phúc quá thôi.

Tôi lấy tay ngăn giọt lệ đang lăn trên má em. Mắt tôi và mắt em lặng nhìn nhau tha thiết rồi khẽ nhắm lại để hai bờ môi tự tìm đến nhau. Trong khoảnh khắc ấy, tôi quên đi tất cả, mọi thứ như chưa từng tồn tại, cả vũ trụ này như chỉ xoay quanh em và tôi...

Sau những phút giây ngập tràn hạnh phúc là lúc nỗi lo sợ lại dâng lên. Linh hỏi tôi:

- Mình sẽ nói với Huyền và anh Nhân thế nào hả anh?
- Tạm thời đừng cho hai người ấy biết. Từ từ rồi anh sẽ nghĩ cách.

Sẽ phải làm thế nào đây để bớt gây đau lòng cho hai người ấy nhất. Thật khó để họ tha thứ cho tôi và Linh. Tôi cũng không mong chờ sự tha thứ. Điều tôi muốn chỉ là làm sao để bớt gây đau khổ cho tất cả mọi người mà thôi. Những gian nan thử thách còn chất đống trước mặt. Nhưng tôi không sợ. Giờ đây tôi là con người can đảm nhất thế gian. Vì ngay bây giờ, em đang trong vòng tay tôi, đầu em đang kề ngay sát trái tim tôi...

Trong một tuần sau đó, tôi và Linh luôn cảm thấy thiếu thời gian ở bên nhau. Ngày nào tôi cũng đến trường đón Huyền nhưng là để được nhìn thấy

Linh. Rồi tối nào tôi cũng phóng xe đến nhà Linh khiến mẹ tôi phải phàn nàn việc tôi tối ngày lang thang ngoài đường. Những buổi tối bên em dưới bầu trời đêm trong lành, trao nhau những nụ hôn và những lời ngọt ngào yêu thương, đó là những giây phút hạnh phúc nhất đời tôi. Mỗi sáng thức dậy, tôi lại mỉm cười khi thấy tin nhắn chào buổi sáng của Linh. Đã lâu lắm tôi và Huyền chẳng nhắn tin cho nhau như thế. Nhưng rồi một hôm đưa Huyền về nhà, Huyền bỗng hỏi tôi:

- Đạo này anh lạ lắm.
- Lạ thế nào?
- Trông vui hơn.
- Thật à?

Sau một giây im lặng, Huyền nói:

- Anh có người khác rồi à?
- Ủ- tôi lạnh lùng đáp.
- Vậy còn em?

Tôi không đáp. Huyền cũng không nói gì thêm. Nhưng lúc tạm biệt Huyền nói với tôi:

- Từ mai anh không cần phải đón em nữa đâu.

Tôi hiểu đó là một lời chia tay. Một cuộc chia tay không nước mắt. Tôi không ngờ nó diễn ra nhẹ nhàng như thế. Huyền có vẻ giận tôi, căm ghét tôi, điều đó thật đáng mừng, còn hơn là em còn yêu thương tôi để rồi nỗi đau khổ càng kéo dài lâu. Nhưng tôi đã nhầm, vài ngày sau khi gặp Linh tôi mới biết Huyền đã khóc rất nhiều.

- Mình như thế này có đúng không anh- Linh buồn bã nhìn tôi.

Tôi ôm em vào lòng và nói:

- Chẳng có chuyện gì là đúng hay sai cả.
- Nhưng thấy nó như thế em buồn lắm.

- Anh cũng vậy nhưng biết làm sao được. Rồi Huyền cũng sẽ quên được anh thôi.

Tôi thở dài.

- Mà... Huyền đã biết... là em chưa?

- Chưa. Em cũng sợ lắm. Nếu nó biết em yêu anh thì không biết sẽ ra sao.

Nhưng hóa ra đó không phải là điều khủng khiếp nhất xảy ra với tôi và Linh. Bị kịch luôn xảy ra theo một cách bất ngờ nhất. Hôm sau, Linh bỗng bảo tôi gọi điện cho Nhân.

- Không hiểu sao em gọi mãi cho anh ấy không được.

- Anh gọi rồi nhưng cũng không nhắc máy. Chắc Nhân để quên máy ở đâu đấy.

- Nhưng tự dưng em thấy lo lắng. Anh thử đến nhà tìm anh ấy được không?

Tôi đành chiều ý Linh tới nhà tìm Nhân. Đến nơi tôi bấm chuông nhưng không thấy ai. Định quay về rồi nhưng nghĩ bụng có thể Nhân đang ngủ nên tôi lấy chìa khóa mở cửa vào. Thấy đôi giày của Nhân ngoài cửa tôi nghĩ suy đoán của mình là đúng.

- Nhân ơi! - tôi gọi to.

Không có tiếng trả lời. Tôi bèn lên phòng Nhân. Phòng tối như hũ nút. Tôi với tay bật đèn. Bỗng tôi lạnh toát cả người. Trước mặt tôi là một cảnh tượng quá đối khủng khiếp. Nhân đang treo lủng lẳng trên sợi dây thừng, mắt nhắm hờ, bọt mép sùi ra nhỏ xuống sàn. Tôi phải mất đến năm giây tê cứng người trong nỗi kinh hãi rồi mới gọi được điện thoại cho cứu thương. Trong lúc chờ người đến giúp, tôi cứ luống cuống chẳng biết làm thế nào để đưa Nhân xuống.

- Trời ơi! Sao phải thế này hả Nhân?

Tôi cứ rên rỉ mãi như người điên, cảm giác như lồng ngực mình sắp vỡ tung ra vì đau đớn. Bỗng một cảm giác giận dữ ủa vào trong tôi. Tôi vừa hét to vừa đập tay vào tường:

- Thằng chó! Mày đã hứa ra trường rồi sẽ sống cùng tao cơ mà. Mày quên rồi hay sao? Hả? Hả?

Tôi gục xuống. Phải chứng kiến cái chết tức tưởi của người bạn thân là kí ức đau buồn mãi mãi ám ảnh tôi. Không một lời nhắn gửi, Nhân đã tự kết liễu cuộc đời mình. Mới hai mươi tuổi, cuộc đời phía trước còn biết bao hứa hẹn vậy mà Nhân đã ra đi. Điều gì đã khiến Nhân phải tìm đến cái chết để giải thoát? Về sau chú của Nhân cho tôi biết Nhân đang mắc nợ rất nhiều. Chính là từ vụ lừa đảo của colonyinvest mà Nhân đã hầu như mất trắng. Vậy mà nó đã nói dối tôi rằng mọi chuyện được thu xếp ổn thỏa và vẫn trả cả gốc lẫn lãi cho tôi. Trong khi ấy, bọn cho vay nặng lãi đến nhà siết nợ Nhân và nếu không nhờ chú của Nhân đứng ra trả giúp thì có thể nó đã ra đi sớm hơn. Sau đó Nhân tiếp tục lăn lộn làm ăn kiếm tiền trả nợ. Chú Nhân đoán rằng vì quá mệt mỏi và tuyệt vọng nên Nhân đã tìm cho mình cách giải thoát ấy. Tôi không biết cách giải thích ấy có đúng không hay đằng sau đó là một lí do nào khác. Có thể nào Nhân tự sát vì biết chuyện giữa tôi và Linh? Hay vì tất cả những thứ đó gộp lại đã đánh gục Nhân, đã khiến cho Nhân cảm thấy rằng sống trên đời này chẳng còn ý nghĩa gì nữa, tiền bạc danh lợi dù có kiếm được thì cũng chỉ nhất thời thỏa mãn cái dục vọng vô bờ bến của con người mà chẳng thể nào xoa dịu được nỗi cô đơn lạc lõng trong cái cõi đời lạnh lẽo, chỉ toàn là giả dối. Nguyên nhân cái chết của Nhân đã mãi mãi trở thành bí mật không lời giải đáp. Trong đám tang của Nhân, Linh đã khóc ngất đi. Mọi người đều xót xa cho cô gái trẻ mất người yêu, nhưng họ không biết rằng Linh khóc còn vì nỗi day dứt mình là nguyên nhân dẫn đến cái chết của Nhân. Trong làn hương cay cay mắt, trong tiếng nhạc tang ai oán não nề,

trong tiếng khóc xé lòng của cô gái trẻ, nào tìm được ai không chảy lệ xót thương cho chàng trai đã ra đi mãi mãi ở tuổi hai mươi.

Sau đám tang của Nhân tôi đã cố gắng an ủi Linh, cố gắng giúp em vui đi nỗi day dứt trong lòng. Nhưng Linh không thể nào trở lại là cô bé vô tư hồn nhiên như xưa nữa. Không còn ai xen vào chuyện của tôi và em nhưng chính lúc này tôi nhận ra em đang ngày càng xa tôi. Rồi đến một ngày Linh nói với tôi:

- Em muốn nói với anh điều này. Em đã suy nghĩ rất nhiều trong những ngày qua. Tình cảm của em dành cho anh chẳng bao giờ thay đổi. Nhưng em không thể ở bên anh được nữa. Tất cả là lỗi của em. Ngay từ đầu em đã sai rồi. Nếu em không cố giành lấy tình cảm của anh thì Huyền đã không phải đau khổ còn anh Nhân đã không phải chết oan uổng như thế. Nếu được quay lại thì em sẽ không làm như thế, mọi người, em, anh, Huyền, anh Nhân sẽ đều sống hạnh phúc.

Tôi không nói gì. Nếu được quay lại thì tôi vẫn sẽ không thay đổi bởi quãng thời gian ngắn ngủi bên em là những giây phút hạnh phúc nhất đời tôi, là những khoảnh khắc đắm mê và say đắm mà bên Huyền tôi không thể nào tìm thấy, là thứ tình yêu mà tôi vẫn hằng khao khát. Tôi gật đầu chào vĩnh biệt tình yêu của đời tôi. Tôi không hề lưỡng lự, không hề níu kéo bởi tôi biết chia tay Linh là điều tốt nhất bây giờ tôi có thể làm cho em. Sau đó tôi quyết định vào Nam, chia tay Hà Nội, mảnh đất tôi đã gắn bó hai mươi năm trời. Tôi muốn rời xa mảnh đất nơi lưu giữ bao kỉ niệm đau buồn để làm lại cuộc đời. Tôi để lại người tôi yêu ở đó, để lại tình yêu của tôi một thuở đại khờ của tuổi mười chín đôi mươi. Nếu như tình yêu phải là bi kịch, là điều vĩ đại nhất thế gian, thì tôi biết rằng trong đời mình tôi đã có một tình yêu...

Miền Nam, mảnh đất của tự do, của những sự khởi đầu mới, nơi bốn trăm

năm trước các chúa Nguyễn mới bắt đầu khai phá. Giờ đây tôi cũng tìm đến miền Nam để bắt đầu cho mình một cuộc sống mới, hăm hở lập nên sự nghiệp ở mảnh đất đầy rẫy những cơ hội này. Học tiếp hai năm và thêm ba năm làm việc, sự nghiệp của tôi đã có những bước tiến vững chắc. Chính lúc này tôi lại được chuyển về Hà Nội làm việc cho chi nhánh mới mở của công ty. Về lại Hà Nội, đôi lúc tôi muốn tìm lại Linh nhưng rồi lại thôi. Tôi không biết năm năm trôi qua có thể xóa đi khoảng cách giữa tôi và em, hay là khoảng cách ấy sẽ càng lớn hơn. Thế rồi cái ngày ấy cũng đến, cái ngày tôi gặp lại em, ở cái quán đã từng là nhà của chúng tôi. Em đã ở đây, trước mặt tôi. Tôi lại có thể ngắm khuôn mặt em, nghe giọng nói của em và lại được chạm vào em. Sau những giây phút băng khuâng chìm đắm trong hoài niệm, cuối cùng tôi cũng phá vỡ sự im lặng:

- Em bây giờ thế nào?
- Tốt ạ. Em vừa ra trường, cũng bắt đầu đi làm rồi. Anh về Hà Nội được mấy tháng rồi nhỉ?
- Hai tháng. Nhưng... sao em biết?
- À, thỉnh thoảng em vẫn vào đọc blog của anh.
- Ra vậy.

Tôi bỗng buột miệng hỏi:

- Em có người yêu chưa?
- Em lấy chồng rồi.

Tôi bàng hoàng xiết bao. Không chỉ là sự ngỡ ngàng, trong tôi còn là sự tức giận không thể nào giải thích được.

- Tại sao lấy chồng mà em không báo cho anh?

Thấy khuôn mặt tôi nghiêm trọng quá, Linh mới bật cười:

- Em đùa đấy- Rồi Linh nói tiếp- Em thì ai thèm lấy.

Tôi chưng hửng.

- Anh vẫn thật thà như hồi xưa nhỉ... Thế anh có ai chưa?
- Chưa. Anh cũng chưa có.
- Con gái Sài Gòn có đẹp không?
- Có. Con gái Sài Gòn đẹp hơn con gái Hà Nội.
- Có đẹp hơn em không?

Tôi nhìn vào mắt em và nói:

- Không đâu.

Bao nỗi niềm thầm kín lại xen vào giữa chúng tôi. Tôi và em cùng lặng nhìn chiếc lá bên ngoài ô cửa sổ. Bỗng trời đổ mưa. Mới lúc chiều trời còn nắng chói chang mà giờ đã mưa như trút nước. Em mỉm cười hỏi tôi:

- Anh có muốn đi dạo một lúc với em không?
- Bây giờ á?- tôi nhìn cơn mưa vẫn nặng hạt.
- Vâng.
- Được thôi.

Vậy là tôi và em, hai kẻ điên rồ ngốc nghếch, cùng sóng bước dưới cơn mưa rào. Quần áo ướt sũng cả nhưng trên môi hai đứa là nụ cười hạnh phúc. Tôi nắm tay em đi dưới hàng cây, tiếng cười hòa cùng tiếng mưa rộn ràng. Dưới cơn mưa ấy, chúng tôi trao nhau nụ hôn say đắm, ngọt ngào như nụ hôn đầu. Cơn mưa đầu hạ đã xóa đi những kí ức buồn, để hai đứa lại được yêu nhau như cái thuở ban đầu. Cơn mưa đầu hạ chợt đến rồi chợt đi. Đang mưa nặng hạt bỗng cơn mưa chợt dứt. Nhưng hai chúng tôi còn đứng ôm nhau mãi...

Hết

Nguồn: Tác giả/VNthquan - Thư viện Online

Được bạn: NgụyXưa đưa lên

vào ngày: 24 tháng 5 năm 2010